

Razgrad, čeravno so Turki vedno telegrafirali: sedaj in sedaj se začne velik boj med Sulejmanom in cesarjevičem, toda junaški Sulejman jo je rajši brez tepeža pobrisal. — V Šipki so Turki skoro popolnem streljanje popustili videvši, da nič ne opravijo. Vrlji general Radecki je bil v nogo ranjen in leži bolan v Gabrovi. Okoli Plevne delajo Rusi in Rumuni prav marljivo nove šance ter se bližajo Turkom po izkopanih grabnih; 19. oktobra so Rumuni napali 3krat turško veliko šanco pri Bukovi, nje pa niso mogli vzeti; palo je 200 vojakov, 700 pa jih je bilo ranjenih, vendar tudi Turkov je mnogo bilo od rumunskih kanonirjev postreljanih, ker so ti od 2 strani v nje sipali krogle in granate. V Plevni leži 7000 težko ranjenih Turkov in sploh se nahaja med njenimi šancami okoli 70.000 ljudi, ki precej že kruha stradajo, ker ni dovolj mlinov, tudi konji in voli pogrešajo krme. Kako dolgo bo Osman-paša ondi strajal, to ni mogoče povedati, tudi ni razvidno, ali ga bodo Rusi še enkrat napali ali ga samo obkolili, da ga izstradajo. Šefket-paša mu je sicer že 2krat pripeljal živeža in streliva in kakih 14.000 mož, toda od 9. okt. naprej se mu to ni več posrečilo, ruski konjeniki so mu zabranili. Preskrbovanje Osmana pa utegne popolnem nemogoče postati brž ko zapadne sneg in Rusi zašancajo Teliš, vas na stezi iz Plevne v Sofijo. Pri Radomercih je general Levis ustavil 4000 mož, ki se hotli v Plevno; pri Trojanu so ruski kozaki 150 bašiboznkov potolkli in jim vzeli 300 bolgarskih žen in deklic, in jih tako oteli sužnosti. Bolgari so se pridno vojskovali na strani Rusov in sedaj nabirajo ti 20.000 novince; veliki knez Konstantin se je z 2 divizijama podal v Kalaraš, da zabrani Turkom pri Silistriji iti čez Donavo. Črnogorci delajo priprave za vojsko na južni strani; hočejo vzeti Spuž in Podgorico. Egipčanske in azijske vojake v Bolgariji je začelo tako zebsti, da so jih turški generali morali odposlati v mesta Šumlo in Varno. V Tesaliji so Črkesi oropali 100 greških vasi in mest; v Bolgariji pa marljivo dalje vesijo Bolgare.

Za poduk in kratek čas.

Črtice iz slovanskega bojišča v Aziji in Evropi.

XIV. Kar so pri nas nemškutarji, v Istriji lahoni, v Bosniji poturice, to so na Ogrskem madžaroni, slovanske izdajice. Odloživši slovansko čut in srce, se štilijo med tuje narode in jim hlapčujejo, zaničevani od vseh. Sicer se takih spačenih pokvek povsod nahaja, med Slovani pa, žali Bog, največ, zlasti na Ogrskem. Tukaj se mnogo Slovanov pomagjaruje in vsi kar gorijo za: Magjarország ter sedaj Turka ljubijo iz vse svoje pameti, iz cele svoje duše in vseh svojih moči. Še celo slovenski (prekmurski) pisani in v Budapeštu izhajajoči list: „Priatelj, znanost razšerjivajoče slo-

venske novine“, se je dal zvabiti med turkoljube. Urednik, g. Augustič Imre, piše v štev. 16. tako-le: „Te največji lažlivec, rus (Rus), je pobiti. Ti zapelani sloveni (Slovenci) nemajo več podpore. Bulgari štere so rusi šli oslobodit, se nidri ne kažejo, kak vojniki, nego samo kak tatovi, ki robijo, dečo in ženske kolejo. Na azijskem poli so se rusi toga meseca prve dni genoli, ali törki so jih tako pobili, ka so 150.00 ljudi zgubili; törki so koli 3000 zgubili.“ Tako piše magjaro- in turkoljub ter raznaša med prekmurske Slovence neresnične, popolnem lažnjive vesti o sveti vojski kristijanskih Slovanov zoper mohamedansko zverjad in turško barbarstvo. Kajti ne Rus je lažnjivec, ampak Turk, največji pa turški Muktar-paša. Ta barbar je tako nesramen, da je zadnjič iz Karsa po telegrafu med svet pognal laž, kakor bi bil on zgubil v strašni bitki pri Avlijarn in Ala-daghu samo 900 ljudi, med tem ko je vseh njegovih 40000 Turkov bilo ali poklanih in ulovljenih, ali razbitih in razganih. Tako je tudi poprej legal; kajti celó angleške novine so poročale, da je 2.—4. oktobra palo 6000 „törkov“ in samo 2500 „rusov“. Muktar-paševo pobitje prve dni oktobra bilo je Rusom ugoden začetek popolnega razdjanja turške vojske na den sv. Terezije, 15. oktobra. Ruska zmaga je tako sijajna, silovita in odločilna, da jo ves svet priznava, češ ali nečeš. Celó turkoljubni dunajski listi poročajo sledeče iz Tiflisa, glavnega mesta ruske zakavkazke dežele, lepe Georgije: „glavno mesto Tiflis je sedaj polno veselja in navdušenja vsled velike zmage, katero so ruski junaki čez Turka priborili: polovica Muktarjeve vojske je pokončana, on sam je v pobegu v Kars in Erzerum“. Veliki knez Mihael je svojih 70000 junakov razdelil na 3 dele. Prvem je bil vodnik general Rop, ki je imel povelje na desni strani prodirati naravnoč čez planjavo proti Karsu, drugi ali srednji oddelek je vodil general Heimann in je marširal naprej od Subotana in Hadživali do hriba Avlijara, ki se dviga 2 uri pred Karsom med Velikim-Jagni in med vasjo Visinkioj in je bil močno z šancami in kanoni zavarovan. Na izhodu od vasi Visinkioj se nahaja visok pa precej prostoren hrib Aladagh; tukaj je bil turški tabor z zelenim, židanim šotorjem Muktar-paše. Tretji oddelek pod generalom Lazarjevem je pa 14. okt. že krenol na levo ter marširal daleč na južni strani okoli hriba Aladagh in je 15. okt. prav zgodej prodril blizu do vasi Visinkioj, Turkom za ledje in hrbet. Lazarjev je imel telegraf za seboj potegnen in je torej bliskoma knezu Mihaelu naznanil, da je srečno na svoje mesto prišel. Sedaj da Mihael znamenje, boj se začne od vseh strani. Kakor če se močan jez pretrga, drle so ruske čete naprej: pešci, kanonirji in po straneh konjeniki, brzi kozaki. Tu pa tam so tako naglo in tako silno drapali naprej, da so vse pred seboj prevrgli in podrli; Turki še časa niso imeli, da bi svoje kanone prav namerili. Najsilniši je bil general Solovijev z svojo divizijo

kavkazskih grenadirjev; bil je namreč 25. junija z temi vred tepen od Muktarja pred Zevinom ter se je sedaj hotel maščevati, kar je tudi resnično in na strahovit način storil. Sovolijev je torej po izsušenem koritu hudournika Mazre, ki pa samo po zimi vodo toči, 2 uri daleč na sredo med Turke vdrl skoro brez vsake lastne zgube, ker so se njegovi grenadirji precej lahko za skalnimi pečinami turškim krogom ogibali. Okoli poludneva se vstavi pred hribom Avlijarom ter si nekoliko oddehnejo, potem pa napadnejo junaško, hrabro in silno turške šance na hribu; Turki se branijo močno pa brez uspeha; kajti v tem trenutku jih zgrabi tudi general Lazarjev od zaja; kmalu so Turki vsi posekani, šance v ruskih rokah. Tisočeri: urá, urá, naznanja tovarišem zmago. In zmaga je bila res odločena. Kajti sedaj so Rusi začeli iz dobljenih turških kanonov iz Avlijara streljati na desno, na levo, turška vojska je bila razklana. Muktar sam je prestrašen komaj pete odnesel v Kars, ker sta generala Heimann in Rop naglo pritiskala za njim. Ostala ruska vojska pa je obdala goro Aladagh, naskočila tabor, ga vzela, turške vojake ondi vse vjela, kanone zaplenila z Muktarjevim zelenim šotorjem vred. Ta šotar je bil Rusom posebno všeč, ker so v njem našli pisma, iz katerih so razvideli, da Angleži res Turka na vse kriplje podpirajo z denarjem, oficirji, živčjem in strelivom. Kolika da je bila ruska zmaga, to je razvidno iz turških zgub. Muktar je namreč imel pred bitko 66 bataljonov pešcev, 6000 konjenikov in 80 kanonov. V bitki je bilo od Rusov ulovljenih 32 turških bataljonov, 2000 konjenikov in 46 kanonov, potem 7 generalov in več kakor 100 višjih oficirjev. Koliko Turkov je na bojišču smrt storilo, to še ni znano; toliko pa se vé, da so pali 4 generali, med njimi tudi sin Šamilov, ki je pred 30 leti dolgo branil Kavkaz zoper Ruse. Vjetih Turkov je torej bilo okoli 16.000, mnogo jih je palo, drugi so se razškopili, le malo jih je všlo v Kars za Muktarjem. Sploh turška vojska v Armeniji je razdjana v kljub turškim in magjarskim lažnjivcem in turkoljubnim zijakom! Bodi jim! Konečno še opomnimo, da je slavni Lazarjev bil rojen ob Hvalinskem morju v vasi Sušan blizu mesta Baku l. 1820. Ubogih starišev sin je začel kot prostak ruskega cesarja služiti l. 1841, potem je pa zaporedom postal korporal (1843), oficir, lajtenant (1847), stotnik (1849), major (1850), obrist (1854), od lani general in letos slavni dobitnik zmage pri Avlijaru in Aladaghu.

Smešničar 43. Dva tata sta drva kradla in sta zasačena prišla pred porotnike. Državni tožnik je povdarjal, da se imata obadva ostro kaznovati, ker pri obema se nahajajo uzroki, kateri njuno zločinstvo obtežujejo; kajti prvi tat se je predrznil po svitem dnevu krasti, drugi pa je v mirni noči, ko poštene ljudje spijo, šel na krajo. Ko je to zagovornik tatov slišal, je ves začuden djal porotnikom: „tožnik graja pri mojih zagovar-

jancih enkrat, da se je po dne kradlo, drugič pa da po noči“. Za božjo voljo, slavni porotniki, povedite mi, kedaj bi tedaj človek naj šel krast?

Razne stvari.

(Za po toči 18. avg. poškodovane) je darovala Ruška fara 10 fl. Bog plati!

(Bogate premogove jame) so našli v Labiču, v Gomiliški fari blizu Ernauza; 50 kilo premoga stane 30 kr.

(Šolski okrajni nadzornik) za konjiški, celjski, šmarijski, sevnjski, brežiški in kozijanski okraj imenovan je g. Nerat, nadučitelj pri slovenski šoli za Karčevino in Leitersberg, za mesto Celje imenovan je za šolskega nadzornika profesor g. Robič.

(Obesil) se je v Mariboru bivši sodar in posestnik kavarne Alojz Schmiederer, ker so mu den poprej vse pohištvo zarubili.

(V odbor društva sv. Mohorja) je na mesto umrlega g. Robide izvoljen g. Borštner, profesor na gimnaziji v Celovcu.

(St. Lenartski tržani) v slovenskih gorica h prosijo za telegrafično štacijo. Bi tudi brez nje shajali!

Dražbe III. 27. okt. Friderik Grillwitzer v Mariboru 35.080 fl.; 29. okt. Franc Mihelak v Črešnovcih, Matija Pahič v Bistriči, Tomaž Tomšek v Bukovju; 30. okt. Jožef Ostruh 1400 fl. v Konjicah; 31. okt. Henrik Detiček v Konjicah 27.055 fl., Blaž Ban v Spodnji vesi 1576 fl.; 2. nov. Anton Janžek v gornji Sečovi; 3. nov. Martin Valenčak v Kozjem.

Listič uredništva in opravišтва. Dopis iz Sevnice se ni porabil, ker duhovniki ne želijo takih javnih zahvalnic; g. J. Z. v Zagradcu: plačano do konca leta!

Loterijne številke:

V Trstu 20. oktobra 1877: 37 83 87 59 53.

V Lincu „ „ 59 22 7 42 78.

Prihodnje srečkanje: 3. novembra 1877.

Dražba cerkvenega vina

Frauheimske župnije bo v petek 2. novembra 1877, ob 1/2 11 uri pred poldnem v Bukovu in potem v Črešnovcih; vina je blizu 40 hektolitrov v novi cementirani posodi, ki po 3 hektolitre drži; nabrano po Terezijinem ter vaga na Wagnerjevem sladkomeru 12°, in se torej šteje med najboljše vinske pridelke letošnjega leta.

Cerkveno predstojništvo v Frauheimu

19. oktobra 1877.

Prodaja cerkvenega vina.

V ponedeljek 5. novembra t. l. predpoldnevom ob 10. uri se bode v cerkveni kleti v Vurmbergu prodajalo 12 polovnjakov letošnjega vina v novi cementirani posodi.

Cerkveno predstojništvo

Devica Marije v Vurmbergu.